

Powrót Jakuba

Mocowanie się aż do Poranka

Jeżeli Bóg będzie ze mną i będzie mnie strzegł
w drodze, w którą się udaję, i da mi chleb na
pokarm i szatę na odzienie, i powrócę w pokój
do domu ojca mego, to Pan będzie Bogiem
moim – 1 Mojż. 28:20,21.

Apostoł Paweł omawia w 11 rozdziale listu do Żydów przykłady świętych mężów Starego Testamentu. Porównuje ich do „obłoku świadków”. Píše: „Przeto i my, mając około siebie tak wielki obłok świadków, złożwszy z siebie wszelki ciężar i grzech, który nas usidla, biegnijmy wytrwale w wyścigu, który jest przed nami” (Żyd. 12:1).

Pośród tych, których św. Paweł przywołuje jako przykłady wiary są Abraham, Izaak i Jakub. „Przez wiarę (Abraham) osiedlił się jako cudzoziemiec w ziemi obiecanej na obczyźnie, zamieszkawszy pod namiotami z Izaakiem i Jakubem, współdziedzicami tejże obietnicy” (Żyd. 11:9). Następnie, Paweł wymienia doświadczenia z życia każdego z tych patriarchów, aby wezwać nas do pójścia za ich przykładem oraz wprowadzania naszej wiary w czyn.

Porównania

W innym miejscu, na przykładzie życia tych samych patriarchów i ich doświadczeń, przez które przechodzili ojcowie wiary, Paweł naucza o pewnych podobieństwach związanych z Bożym Planem. Szczególnie jest to okazane w liście do Galacjan. Zamiarem Pawła było pokazanie braciom w Galacji, że pierwotne błogosławieństwa obiecanie przez Boga w Jego Planie Wieków nie były możliwe do otrzymania pod Przymierzem Zakonu, które nadeszło później i było tymczasowym dodatkiem (Gal.3:19). Jego przeznaczeniem było działanie w określonym czasie, „aż przyszło owo nasienie” tzn. do chwili gdy Chrystus przyjdzie i rozpocznie plan błogosławienia „wszystkich narodów ziemi”. Ten plan początkowo rozwija się podczas Wieków Ewangelii wraz z powołaniem Kościoła (Gal. 3:8,9) i trwa przez Wiek Tysiąclecia. Celem jest poprawa stanu wszystkich, którzy wrócą do Boga podczas dogodnych warunków tego czasu. (Obj. 22:17).

Apostoł Paweł mówi nam, że Kościół jest wliczony w Chrystusa jako „potomkowie Abrahama, dziedzice według obietnicy” (Gal. 3:29), zatem „wy zaś, bracia, podobnie jak Izaak, dziećmi obietnicy jesteście” (Gal. 4:28).

Następnie Paweł wyjaśnia, iż kolejnym obrazem jest Sara, żona Abrahama i Hagar, służąca Sary. Abraham przedstawia Boga, natomiast Sara przedstawia Boże Przymierze z Abrahamem, pod którym rozwija się Chrystus oraz Kościół. Z kolei Hagar przedstawia Przymierze Zakonu, a Ismael, jej syn, przedstawia naród Izraelski znajdujący się w niewoli, pod Zakonem. Później Abraham wziął sobie drugą żonę, Keturę. W związku z tym niektórzy bracia dodają pewne wnioski do nauki św. Pawła i wskazują, że ona także ma pewne znaczenie w tym obrazie. Keturę zrodziła sześciu synów, którzy przedstawiają cały świat ludzkości, pogrążony w grzechu podczas 6000 lat. Kiedy w pełni staje się żoną, po śmierci Sary, status jej synów podnosi się. Te dwie żony przedstawiają duchową i ziemską część Przymierza Abrahama. Po śmierci Sary, wybór Ketury jako żony obrazuje błogosławienie świata podczas Wieków Tysiąclecia.

Długa nieobecność Jakuba w Ziemi Obiecanej

Jest to nadrzędna lekcja dotycząca Jakuba i Ezawy, gdy starszy służy młodszemu. Jakub przedstawia Kościół Wieków Ewangelii, a Ezaw przedstawia wszystkich tych spośród cielesnego Izraela, którzy nie docenili duchowych aspektów ich pierworodztwa. Chociaż Izrael był pierwszy w czasie, tak jak Ezaw był starszy, to jednak został zastąpiony co do możliwości dziedziczenia obietnic poprzez lud wiary, przedstawiony w Jakubie. Chodzi tu o tych, którzy doceniają obietnice Boże ponad ziemską własność.

Jednak zupełnie inny obraz widzimy w historii związanej z ucieczką Jakuba z Ziemi Obiecanej, do której powrócił dopiero po 20 latach, aby w niej zamieszkać. W tym przypadku obraz ten dotyczy tych spośród cielesnego narodu Izraela, którzy opuścili Ziemię Obiecaną podczas Wieków Ewangelii. Powrócą oni pod koniec wieku, aby stawić czoła pewnym niepokojom, swym arabskim braciom przedstawionym w Ezawie. To właśnie nad tym wątkiem związanym z powrotem Jakuba do Ziemi Obiecanej się zastanowimy.

Jako dodatkowe źródło informacji polecamy w tym miejscu artykuł br. Donalda Hollidaya zatytułowany „Jakub nad potokiem Jabbok” (w tym celu należy wyszukać w sieci Internet: „Jacob at Jabbok West Wickham”; artykuł znajduje się pod pierwszym linkiem). Inna wersja tego artykułu „Jacob at the Ford Jabbok” („Beauties of the Truth”, sierpień 1999) (artykuły te są dostępne w języku angielskim – przyp. tłum.).

Z dala przez 20 lat

Cyfra 2 (dwa) przedstawia Ducha Świętego. Na przykład, dwa drzewa oliwne w czwartym rozdziale prorocstwa Zachariasza przedstawiają Stary i Nowy Testament, które są źródłem oleju spływającego do siedmiu rozgałęzionych świeczników, aby dostarczyć światła. Tym samym, w pewnych obrazach w Biblii, liczby 2, 20, 200 czy też 2000 przedstawiają pierwszy wiek Ducha, obecny Wiek Ewangelii (Jana 4:40, Sędz. 15:20, Jana 21:8, Joz. 3:4). Dwadzieścia lat, które Jakub spędził z dala od ziemi przedstawia Wiek Ewangelii. Pod koniec tego wieku, Izrael powróci do Ziemi Obiecanej, co będzie przygotowaniem do Królestwa (1 Mojż. 31:38, 41).

Mocowanie się z aniołem

Doświadczenia, o których tutaj mowa, są zapisane w 1 Mojż. 32-35. Podczas powrotu do Ziemi Obiecanej, Jakub napotkał aniołów. Sposób w jaki ukazali się Jakubowi jest niejasny lecz wiadomo, że było ich wielu. „Jakub, ujrawszy ich, rzekł: To obóz Boży. I nazwał to miejsce Machanaim” (1 Mojż. 32:2). Machanaim oznacza „dwóch gospodarzy”. To był dowód Bożej obecności dla Jakuba podczas doświadczeń w czasie powrotu. Wcześniej Bóg powiedział Jakubowi, że ma powrócić. Miał zatem pewność, że Bóg będzie kierował biegiem wydarzeń dla jego dobra (1 Mojż. 31:13). Aniołowie, których Jakub widział, umocnili jego wiarę pod tym względem. Boże instrukcje dla Jakuba co do powrotu do ojczyzny mogą ilustrować powrót Izraela do swojej ziemi w naszych czasach, inspirowany przez prorocstwa. Aniołowie mogą przedstawiać opatrność Bożą, czasami nawet bardzo manifestacyjną, która towarzyszy ich powrotowi.

Jakuba najbardziej dotknęło spotkanie brata, Ezawa. Wybuch jego gniewu 20 lat wcześniej doprowadził do tego, że starał się zabić Jakuba (1 Mojż. 27:41). Izrael podczas swego powrotu ma wszelkie powody ku temu, by bać się swoich arabskich braci. Arabowie wielokrotnie podkreślali, że dążą do unicestwienia Izraela (Ps. 83:4).

Jakub wysłał posłańców do Ezawa, który w tym czasie był w ziemi Seir, w Edomie. Zapewnił Ezawa, że ma wystarczająco bogactwa, sług i zwierząt. W ten sposób jakby chciał zapewnić swego starszego brata, że nie ma zamiaru konkurować o bogactwo Izaaka. Lecz to nie uspokoiło Jakuba. Jego wysłannicy powrócili z wiadomością, iż Ezaw przychodzi z 400 mężczyzn. „Wtedy Jakub zląkł się bardzo i zatrwożył” (1 Mojż. 32:7). W tej sytuacji, Jakub powziął pewne środki ostrożności i podzielił swój lud na dwie grupy, aby na wypadek klęski mogli uciec. Przodem puścił stada zwierząt, jako prezent, aby w ten sposób złagodzić serce Ezawa. Rodzina Jakuba przeszła przez potok przed nim samym. Następnie Jakub został nad potokiem i w samotności usilnie szukał opieki Pańskiej. „Jakub zaś pozostał sam.

I mocował się z nim pewien mąż aż do wzejścia zorzy” (1 Mojż. 32:24).

„Mąż” z którym mocował się Jakub, był aniołem. Jakub chciał otrzymać za jego pośrednictwem błogosławieństwo Boże. Dlatego też nie puścił go nawet wówczas, gdy mu anioł „zwichnął staw biodrowy” (1 Mojż. 32:25). Jakub był zdeterminowany. Musiał pogodzić się z Ezawem, a Bóg go wysłuchał. „Wiele może usilna modlitwa sprawiedliwego” (Jak.5:16).

Pod koniec walki, anioł powiedział Jakubowi: „Puść mnie, bo już wzeszła zorza. Ale on odpowiedział: Nie puszczę cię, dopóki mi nie pobłogosławisz” (1 Mojż. 32:26). I tak jest z Izraelem. Zmagają się z ciężarem, lecz błogosławieństwo, którego szukają, nie nadejdzie aż do nadejścia nowego dnia.

Przy tej okazji anioł powiedział: „Nie będziesz już nazywał się Jakub, lecz Izrael, bo walczyłeś z Bogiem i z ludźmi i zwyciężyłeś” (1 Mojż. 32:28). W ten sposób rozpoczął się nowy rozdział w relacjach między Izraelem a Bogiem. Jak chodzi o dzisiejszy naród Żydowski, Bóg również poprowadzi ich do zwycięstwa. Izrael stanie się ludem wiary i dzięki mocy Bożej moc, będzie brał udział w każdej służbie w czasie Królestwa, jako narzędzie Boga.

Rankiem, Jakub przeszedł Peniel nad rzeką Jabbok. Wówczas dwaj bracia się spotkali, uściskali i zapłakali. Serce Ezawa zostało zmiękzone poprzez prezenty w postaci stad zwierząt. Jakub nalegał, aby Ezaw zatrzymał je sobie jako znak dobrej woli. Podobnie i Izrael, podczas swego powrotu do Ziemi Obiecanej był chętny aby czynić kolejne ustępstwa na rzecz swych arabskich braci, jeżeli tylko w ten sposób zostałyby zapewniony pokój. Kiedy nadejdzie świt dnia, po napięciu i walce (jak opisano to w Ps. 83) arabscy bracia Izraela w końcu przekonają się o jego dobrych intencjach i zaplanuje zgodę.

Następnie Ezaw wrócił do Edomu, a Jakub wrócił na zachód, ponownie przekraczając Jabbok. W tym przypadku, strumień kierował się na południe. Jakub rozbił obóz w Sukkot, na wchód od rzeki Jordan. Słowo „Sukkot” często jest tłumaczone jako „namioty”, tak jak w nazwie „Święto Namiotów”. To święto przedstawia błogosławieństwa Tysiącletniego Królestwa Chrystusowego (Zach. 14: 16-19). Izrael w końcu zazna pokoju.

Siedem kolejnych doświadczeń

Po różnorodnych doświadczeniach, które są zapisane w pozostałej części 1 Mojż. 33-35, Jakub przekroczył Jordan i wszedł do właściwej ziemi Kanaan. Sugerujemy, że te wydarzenia przedstawiają różne doświadczenia jakie będą mieć miejsce w czasie gdy Królestwo rozprzestrzeni się będzie po Ziemi. Po rozpoczęciu

się nowego dnia, który będzie widoczny, kiedy Królestwo rozszerzać się będzie na Ziemi. W tym okresie przejęciowym nie wszędzie będzie panować spokój.

(1) Zakup. Pierwszym miastem napotkanym na zachód od Jordanu było Sychem. Nazwa tej miejscowości najwyraźniej pochodzi od Sychema, syna Chamora, kanaanejczyka. Później, za czasów Abimelecha (Sędz. 9), Sychem było miastem, którego mieszkańcy wspierali Abimelecha (symbol papieństwa). Tutaj także wydaje się, że Sychem przedstawia tych, którzy są związani z nominalnym chrześcijaństwem.

Tam Jakub kupił ziemię na obozowisko za 100 „jagniąt” czy też srebrników – ewidentnie chodzi tu o kawałek srebra odpowiadający wartości jednego jagnięcia (1 Mojż. 33:19, komentarz). Sugerować to może, że cielesny Izrael przejmie ważne aspekty wiary chrześcijańskiej, a mianowicie, że Jezus był naszym Okupem i umarł za nasze grzechy. Niezależnie od tego, jakie wady charakteryzują Chrześcijan, to jednak głównym punktem ich wiary jest to, że Jezus umarł za grzechy ludzi. Nie jest to pogląd naturalny dla cielesnego Izraela, ale z czasem zostanie on przez nich przyjęty (Zach. 12:10).

„Jagnię”, czy też srebrnik, odnosi się do Jezusa jako baranka zabitego za wszystkich, a liczba 100 pojawiająca się w Przybytku odnosi się do licznych miejsc wskazujących na Jezusa. Przykładowo, było tam 100 łokci tkaniny na bramę, drzwi i zasłonę, a także 100 srebrnych haczyków jako podstawa Namiotu.

(2) Dina. Następnym wydarzeniem była pewna drastyczna historia, która doprowadziła do zrujnowania Sychem – podobnie jak po wyzwoleniu Izraela, pewne radykalne doświadczenie będzie prowadzić do ruiny Chrześcijaństwa. W siódmej pładze opisanej w Obj. 16, po zgromadzeniu narodów do „walki w wielki dzień”, nadejdą trzy plagi. Pierwszą jest bitwa, następnie trzęsienie ziemi, w którym upadnie Babilon, a następnie plaga gradu. Być może upadek Sychem wiąże się z upadkiem Babilonu z Obj. 16:19.

Przyczyną upadku Sychem było znieważenie Diny, córki Jakuba i jego żony Lei [widocznie upłynęło już sporo lat do tego czasu i Dina stała się wystarczająco dojrzała, aby przyciągnąć uwagę Sychema. Upływ czasu nie jest określony w 1 Mojż. 33-34, ale w innym przypadku Dina byłaby zaledwie młodą dziewczynką]. Dina była jedyną córką Jakuba pośród sześciu braci rodzonych i sześciu braci przyrodnych. Z tego powodu, zajmowała szczególne miejsce w rodzinie Jakuba. Dina została znieważona przez Sychema. I chociaż mężowie z tego miasta próbowali dać zadośćuczynienie – dla swoich własnych celów i ziemskiego zysku – to jednak synowie Jakuba zniszczyli miasto i zgarnęli wielki łup. To sugeruje, że Chrześcijaństwo upadnie, ponieważ skrzywdziło klasę Kościoła podczas Wieku Ewangelii (Obj. 6:10).

Mężowie z Sychem zostali obrzezani; jednakże nie otrzymali tego jako znaku jakiejkolwiek świętości ze swej strony. Rozumieli bowiem, że sojusz z domem Jakuba stanowi odpowiedź na ich zapytanie: „Czyż trzody ich i dobytek ich, i wszystko było ich nie będzie nasze? Dajmy im tylko naszą zgodę, aby zamieszkali wśród nas” (1 Mojż. 34:23). Wypowiedź ta pasuje do ducha Chrześcijaństwa, które wyznaje Chrystusa, ale interesuje się zyskiem (Obj. 18:12-15).

3) Oczyszczanie. Działając pod Bożym kierownictwem, Jakub przeprowadził się do Betel (1 Mojż. 35:1). Jest to miejsce, gdzie wiele lat wcześniej Jakub obiecał oddać się Bogu, gdy wróci szczęśliwie z ucieczki do Paddan-Aram. Teraz Jakub powrócił, tak jak Izrael otrzyma bezpieczeństwo w swojej Ziemi Obiecanej. Nadszedł czas, aby Jakub przypomniał sobie o tej przysiędze. W związku z powyższym, przed wyruszeniem do Sychem, Jakub usunął spośród swej rodziny „obcych bogów”; zebrał kolczyki związane z pogańskimi rytuałami i zakopał je pod „dębem, który był niedaleko Sychem” (1 Mojż. 35:4). Następnie, opuścili Betel. Wskazuje to na fakt, że pierwszym dziełem po ogłoszeniu Królestwa będzie usunięcie grzechu z Izraela. W ten sposób naród Żydowski skorzysta z oczyszczenia przed innymi narodami i jako pierwszy będzie mógł docenić tę łaskę.

Sychem jest odpowiednim miejscem, aby przedstawiać zbiorowe zobowiązania Izraelitów do pełnej służby Bogu. Ponadto Sychem było miejscem, gdzie Bóg ukazał się Abrahamowi, gdy po raz pierwszy przybył do Kanaanu (1 Mojż. 12: 6,7). Tam również Izraelici pod wodzą Jozuego odnowili swe przymierze z Bogiem po zdobyciu Kanaanu (Joz. 24:1). „Lecz lud rzekł do Jozuego ... Panu służyć będziemy” (Joz. 24:21). „I zawarł Jozue tego dnia przymierze z ludem, i nadał mu w Sychem przepisy i prawo. Jozue spisał też te słowa w księdze zakonu Bożego oraz wziął wielki kamień i postawił go tam pod dębem” (Joz. 24: 25,26). Przy rozpoczęciu Królestwa, Izrael złoży podobne śluby.

(4) Debora. „Wtedy umarła Debora, mamka Rebeki, i została pochowana poniżej Betelu pod dębem; i nazwano go dębem płaczu” (1 Mojż. 35:8). Widocznie Rebeka umarła jakiś czas wcześniej, gdyż nie ma o niej innej wzmianki w tych rozdziałach. Rebeka, oblubienica Izaaka, przedstawia skompletowaną klasę Kościoła. Umrze ona przed ostatnimi doświadczeniami Izraela. Nic dziwnego zatem, że historia ta nie dotyczy już Rebeki.

W omawianym opisie umiera jej mamka. Jest to pierwszy zapis, z którego dowiadujemy się jak miała ona na imię, choć jej postać była już wymieniona kilka rozdziałów wcześniej. Chodzi tu o historię, kiedy Rebeka otrzymała zaproszenie aby udać się do Izaaka (1 Moj. 4:59). Zatem Debora może przedstawiać tych, którzy żyli przed czasem powołania Kościoła tj. Starożytnych Świętych. Oni, jako „obłok świadków”, byli pomoc-

nikami, „mamkami”, żywicielami klasy wiernych obecnego wieku. Jest to symbolika podobna do tej ukrytej pod postacią Mordochaja, wychowawcy Estery, a który również przedstawia Starożytnych Świętych. W tym obrazie Debora, która jako „mamka” była na pewno starsza od Rebeki, przedstawia Starożytnych Świętych.

„Śmierć” Debory jaka nastąpiła w tym czasie sugeruje koniec roli Starożytnych Świętych jako pomocników klasy duchowej. Przypomnijmy w tym miejscu, że przestępca musiał pozostać w miastach schronienia aż do śmierci arcykapłana. To oznacza, że musimy w obecnym Wieku Ewangelii pozostać pod ochroną Jezusa jako naszego Najwyższego Kapłana, aż Jego dzieło w tym wieku zostanie dokonane. Z kolei w czasie zbliżającego się Tysiąclecia świat musi być pod ochroną Jezusa jako swego Arcykapłana aż o czasu, gdy Jego dzieło zostanie ukończone. Dlatego też „śmierć” Najwyższego Kapłana nie przedstawia literalnej śmierci Jezusa, lecz przedstawia zaprzestanie pełnienia przez Niego funkcji kapłana w każdym z tych wieków. W przypadku Debory sytuacja jest podobna. Jej śmierć nie oznacza rzeczywistej śmierci Starożytnych Świętych, lecz raczej koniec ich służby jako „mamki” dla uczestników powołania Wiek Ewangelii. Wtedy nadejdzie właściwy czas dla Starożytnych Świętych, aby przejść do kolejnego etapu pracy dla ludzkości, w czasie Wiek Tysiąclecia.

(5) Benjamin. Kiedy Jakub wraz z powiększającą się switą szedł dalej, nadszedł czas aby Rachela urodziła Benjamina, drugiego syna Jakuba. Jednak umarła przy porodzie i została pochowana „w drodze to Efraty, czyli do Betlejem” (1 Mojż. 35:19). Narodziny Benjamina są powszechnie rozumiane przez braci jako zgromadzenie klasy Wielkiego Grona. Wtedy właśnie, duchowe przymierze które dało życie Józefowi (Jezus i Kościół) oraz Benjaminowi (Wielkie Grono), dokona swojej służby, a następnie umrze (R4437, paragraf 2).

(6) Ruben. Kolejne doświadczenie opisane zostało w 1 Mojż. 35:22 i prawdopodobnie nie miało miejsca za życia Racheli. Ruben przekroczył prawo związuąc się z Bilhą, która jest tutaj nazwana nałożnicą Jakuba, choć wcześniej była służebnicą Racheli. Ruben był pierwszym synem Jakuba, a w związku z tym był pierwszym prezydentem do odziedziczenia obietnic i błogosławieństw. Jednak z uwagi na swój czyn utracił wszystkie te przywileje (1 Kron. 5:1).

Śledząc rozwój tego obrazu, dochodzimy do czasu po zakończeniu Wiek Ewangelii. To doświadczenie przypomina nam, że będzie wówczas wielu żyjących Chrześcijan, którzy nie otrzymają żadnej duchowej nagrody, chociaż mieli taką możliwość, gdyby byli w pełni oddani Bogu. Będą to niepoświęceni, wierzący Chrześcijanie, których jest tak wielu. Mieli oni „pierworodne” możliwości, ale nie zdołali ich utrzymać. Zostało to pokazane w Rubenie, który zawiódł jak chodzi o zachowanie

swoich przywilejów pierworodnego. Są oni związani z Rachelą, co pokazane jest poprzez ich związek z służebnicą Racheli, Bilhą. Mimo to nie są oni dziećmi Racheli, co wskazuje na fakt, że nie są owocami duchowej części Przymierza Abrahama. Ci Chrześcijanie, „burzliwi jak woda” w swoim zaangażowaniu, „nie będą mieli pierwszeństwa” (1 Mojż. 49:4). Otrzymają życie w Królestwie ziemskim, lecz przeoczą niezmierzone wspaniałości Królestwa niebieskiego.

Nie było żadnych owoców tego występkę Rubena. Jednakże Bilha urodziła dwóch synów Jakubowi: Dana i Neftalego. Jednak to Rachela, nie Bilha, należy do duchowego przymierza. Jednak Bilha jest wspomniana, ponieważ była służącą Racheli. Dan nie przedstawia ani Kościoła, ani Wielkiego Grona, lecz tych, którzy raz przyjęli Niebieskie Powołanie, ale się z niego wycofali. Dlatego też nie ma ich na liście duchowych Izraelitów z Obj. 7. Opis Dana z 1 Mojż 49:16-17 przedstawia go jako mającego szkodliwy wpływ wśród plemion, ponieważ ulega on bałwochwalstwu. Literalnie zapowiedź ta wypełniła się gdy pokolenie Dana oddało się bałwochwalstwu, co opisane jest w rozdziale 18. Duchowo wypełniło się to poprzez odsunięcie klasy Dana od duchowego Izraela.

Imię drugiego syna Bilhy, Neftali, oznacza „mocowanie się” (komentarz do 1 Mojż.30:8). Przypomina mam to o Jakubie mocującym się z aniołem. Sugerujemy, że Neftali przedstawia Izraelitów, którzy mieli pewien związek z duchowymi możliwościami, na co wskazuje ich powiązanie ze służebnicą Racheli. Jednak Izrael nie przyjął Mesjasza w czasie Pierwszego Przyjścia, dlatego też nie otrzyma duchowych korzyści, które wówczas były im zaoferowane. Będą mieć do odegrania błogosławioną rolę w Królestwie Bożym, gdy już dokończą „mocować się” przez obecny czas ucisku, który wprowadza Wiek Tysiąclecia. Będą jednak klasą ziemską, nie duchową.

W tym przypadku, symbolika dzieci Racheli i dzieci jej służebnicy Bilhy, odnosi się do szczególnych klas, które w pewien sposób były związane z powołaniem Wiek Ewangelii. W odróżnieniu do nich, Lea wskazuje na tych, którzy zawsze byli ziemscy. Sześć synów Lei przypomina nam o sześciu synach Ketury, co odnosi się do tej samej klasy, tj. całej ludzkości zrodzonej i ukształtowanej przez wpływ 6000 lat upadku.

Służąca Lei, Zylpa, być może przedstawia dwie charakterystyczne cechy klasy restytucji. Imię pierwszego syna Zylpy, Gad, oznacza „nadchodzące wojsko” [„przyszedeł huf”, BG] (1 Mojż. 30:11). Imię jej drugiego syna, Aszer, oznacza „szczęśliwy” (1 Mojż. 30:13, komentarz). To opisuje dwa aspekty związane z ziemskim powołaniem – jest ich wiele, będą szczęśliwi z błogosławieństw ujawnionych przez naszego Kochającego Boga. Imię Izaak, który przedstawia klasę duchową, oznacza „śmiech”, co wskazuje na wyższy stopień szczęś-

cia. Jednak nawet świat będzie szczęśliwy, błogosławiony i wdzięczny.

(7) Izaak. Ostatnim wydarzeniem, jakie kończy opis 1 Mojż. 35, jest śmierć Izaaka. W tym momencie, każdy aspekt Wieku Ewangelii będzie uznany za dokonany, a służba Jezusa i powołanie duchowej klasy dobiegnie końca. Wiek Izaaka został określony jako 180 lat (1 Mojż. 35:28), tj. 18 podniesione o jeden rząd wielkości. Ten związek Izaaka i liczby 18 przedstawia fakt, że niebieskie powołanie związane było głównie ze światem pogan. Liczba 18 pojawia się dwa razy w Nowym Testamencie, dwa razy w tym samym rozdziale, czyli w Łuk. 13. Osiemnastu mężczyzn, którzy zginęli pod gruzami wieży w Syloe, zostało użytych przez Jezusa jako ilustracja całego świata ludzkości znajdującego się pod przekleństwem grzechu. Kilka wersetów dalej znajdziemy jednak opis Jezusa uzdrawiającego kobietę, którą szatan niewolił od osiemnastu lat (Łuk. 13:16). Owa kobieta przedstawia ludzi uwolnionych od władzy szatana w tym celu, aby mogli przyjść do Chrystusa. Podobnie liczba 12 wskazuje na świętych powołanych z Żydów.

W opisie Łuk. 8 Jezus uzdrawia kobietę nękaną przez 12 lat (Łuk. 8:43), a kilka wersetów dalej wzbudza córkę Jaira, dwunastoletnią dziewczynkę (Łuk. 8:42). Obie te sytuacje wskazują na uzdrawiający wpływ Jezusa na tych z narodu Izraelskiego, którzy Go przyjęli.

Kościół jest gromadzony z Żydów (12) i Pogan (18), będąc jednym ciałem Chrystusowym (Efez. 2:15). Ta sama myśl może być ukryta w symbolice dwóch filarów w świątyni Salomona. Ich wymiary to 12 łokci obwodu oraz 18 łokci wysokości, co ukazuje dwie części, które stanowią ciało Chrystusa (1 Król. 7:15, zobacz także „Double Numbers,” Beauties of the Truth, maj 2009).

Wraz ze śmiercią Izaaka, dzieło powołania klasy Oblubienicy i wszystkich pozostałych działań z tym związanych, dobiegnie końca. Dzieło ponad 2000 lat zostanie dokonane, a władza Chrześcijaństwa będzie obalona. Wielkie Grono będzie zgromadzone. Izrael nawróci się, przyjmie Pana, zostanie wybawiony od swoich wrogów i zaakceptuje rządy Starożytnych Świętych. Rozpocznie się nowy wiek dla ludzkości.